

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in front of sheer curtains. The man, on the left, is wearing a white button-down shirt and has his arms around the woman. The woman, on the right, is wearing a dark, sleeveless dress with a gold pattern and large, ornate earrings. She has her eyes closed and a serene expression. The background is a soft, out-of-focus view through white curtains.

Caitlin Crewsová
Toskánské
smíření

CAITLIN CREWSOVÁ

TOSKÁNSKÉ SMÍŘENÍ

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

*Srpem seče stébla sluncem spálená,
sady sladce snící sklizeň slibují.
Sošné smrky stráně střeží,
skaliny smáčejí stružky stříbrné.
Sýkory skotačí, skřivani stoupají,
sarančata suchou symfonií skřípou.*

*Srpnových samot smutné sny
se se soumrakem snášejí,
se strništěm stíny stromů splývají,
staré stodoly slámu skrývají.*

*Snopy senné srovnaně stojí,
semena sýpky spolykaly,
sedláci spokojeni sklizeň sledují.*

*Slábnoucí slunce sklouzává
skrz světlé stráně,
samota slyší skřivánčí serenádu.
Se snem srpna srdce setrvává...*

Se snem srpna srdce setrvává...

*To je vlastně takové pěkné memento na všechny
letní lásky – neboť srpnem končí meteorologické léto.
Tak vzpomínejte!*

*S láskou
Váš Harlequin*

Caitlin Crewsová

TOSKÁNSKÉ SMÍŘENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
At the Count's Bidding

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2015 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Toskánské smíření, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2955-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2956-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2957-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„To se mi snad zdá! A jestli ne, bůh tě ochraňuj!“

Paige Fieldingová tento hlas slyšela naposledy před deseti lety. Ve zlomku vteřiny jí rozerval duši a pokazil poklid slunného kalifornského odpoledne. Mail, který právě psala, jí přestal dávat sebemenší smysl. Zapomněla, jaký je den a jaký se píše rok. V jediném okamžiku se propadla zpět do temné, bolestné minulosti.

Ten hlas... *Jeho* hlas.

Připadalo jí, jako by se k ní jeho zvuk zezadu přitiskl, jako by ji jeho zuřivý tón měl v mžiku proměnit v tisíce střípků. Stejně jako kdysi z něj zazníval nepatrný italský přízvuk, stejně jako před lety ji zahalil závojem podivného, možná trochu nebezpečného vzrušení, jemuž se nedovedla ubránit ani po deseti letech uběhlých od chvíle, kdy jej slyšela naposledy.

Pomalů se obrátila na kancelářské židli. Už předem věděla, koho spatří ve dveřích, za nimiž se prostírala honosná vila La Bellissima v luxusní losangeleské čtvrti Bel Air, obydlí legendy stříbrného plátna Violet Sutherlinové. Nečekala, že jí po zádech přeběhne mráz, sotva se jejich oči poprvé setkají. Nenávist v jeho temných očích byla tak silná, až Paige připadalo, jako by právě dostala ránu elektrickým proudem.

Giancarlo Alessi.

Jediný muž, kterého kdy milovala celým naivním dívčím srdcem. Jediný muž, který jí dovedl darovat

tolik rozkoše, že se nikdy nedovedla ovládnout a žadonila o víc. Muž, který se jí i dnes zjevoval ve snech, navzdory všemu, co se mezi nimi kdysi stalo.

Giancarlo byl to také jediný muž, jehož kdy dokonale a nepopíratelně zradila. Ucítila, jak se jí bolestně svírá žaludek při vzpomínce na vše, co tehdy musela udělat. Věděla, že nemá smysl, aby se mu pokoušela vysvětlovat, co ji k tomu vedlo. Ani dnes by ji nevyšlechl a stejně jako tehdy ji jen nenávistně podezíral z dobře promyšlených lží a zákeřností.

I tak ale opřekot zbytečně rychle a nervózně vyhrkla: „Můžu ti to všechno vysvětlit.“ Ani si neuvědomila, že vrávoravě vstává od stolu, u kterého stejně jako mnoho jiných ospalých odpolední vyřizovala poštu od fanoušků, která došla její zaměstnavatelce. Trásla se jí kolena a cítila, jak se doslova propadá do hloubi jeho nenávistného pohledu.

„Můžeš to vysvětlovat... ale ochrance,“ odbyl ji zlostně. Každé jeho slovo na ni dopadlo jako dobře mířený políček. „Je mi úplně lhostejné, jak ses tu ocitla a co tu děláš, *Nicolo*. Chci jen jedno – abys okamžitě odešla.“

Při vyslovení onoho prokletého jména znovu bolestně zamrkala. Naposledy si tak nechala říkat v den, kdy Giancarla jednou provždy ztratila. Když jej dnes po dlouhé době znovu uslyšela, připadalo jí odporné. Ucítila, jak se jí žaludek svírá ještě bolestněji.

„Já se...“ Zjistila, že neví, co mu chce povědět. *Jak bys mu mohla vysvětlit, co se doopravdy stalo od onoho osudného dne, který vás oba zničil.*

Stejně jako tehdy, ani dnes nedoufala, že by Giancarlo dovedl pochopit, z jak nečistého prostředí vzešla a s jakými lidmi se musela stýkat. Během dvou vášnivých měsíců, které spolu prožili, se mu o sobě ani jednou nepokusila povědět více. Přestože se tělesně poznali tak, jak to jen bylo možné, zůstali si na-prosto cizí.

„Už se nejmenuju Nicola,“ hlesla po chvilce neuspořádaných úvah a nedokončených myšlenek.

Giancarlo ztuhl jako solný sloup. Teprve po chvilce napjatého mlčení se mu ze rtů vydralo štěkávé, neveselé zasmání.

Paige ten zvuk připomněl první zahřmění přicházející bouřky a rozechvěl i poslední kout duše. Zjišťovala, že na ni setkání s Giancarlem působí ještě tísnivěji, než jak si ho už mnohokrát představovala v nejúzkostnějších nočních můrách. Cítila tlak v očích a svíravý pocit na hrudi, chtělo se jí vzlykat, a přitom si nad slunce jasněji uvědomovala, že na sobě nesmí dát znát nic z toho, co se právě odehrává v jejím nitru, že se musí ovládnout a udržet strach a hořkost hluboko v duši. Tušila, že by měla být vděčná už za to, že s ní Giancarlo vůbec mluví, že ji jednoduše nenechal vyvést z vily některým z najatých strážců.

Musela vynaložit všechny síly, aby sevřeným hrdlem dovedla vypravit: „Nicola je moje druhé křestní jméno. Dnes už ho nepoužívám. Jmenuju se Paige.“

„Paige? Zajímavé. Tak se totiž jmenuje i sekretářka mé matky,“ vyhrkl Giancarlo. O tom, jak na něj zapůsobilo, když si ke jménu sekretářky, se kterou se nikdy osobně nesetkal, přiřadil tvář ženy, s níž se naopak znal až příliš důvěrně, se nedalo pochybovat. Každý sevřený rys v jeho tváři, každý napjatý sval jeho atletického těla vypovídal o chladném, nenávistném hněvu.

„Ta sekretářka ale nemůžeš být ty,“ pokračoval. Sotva znatelně změnil držení těla. „Pověz mi to sama, prosím. Chci se ujistit, že se mi jen zdáš, že jsi jen přízrak, který mi má připomenout nejtemnější hodinu mého života. Že se ti nepovedlo vloudit do mé rodiny. Udělej to, ujisti mě o tom tak, abych tomu mohl uvěřit, a já tě odtud možná nechám odejít důstojně, bez policejního doprovodu.“

Před deseti lety by si myslela, že svoje slova míní jako nadsázku. Teď před ní ale stál docela jiný muž. Muž, kterého sama stvořila. „Je to tak,“ připustila roztřeseným hlasem. Tvářila se, jako by si teprve teď uvědomila, jak podivně na něj musí působit její přítomnost v domě jeho matky. „Pracuju už pro Violet dobré tři roky. Musíš mi ale uvěřit, že...“

„*Stai zitto.*“

K tomu, aby porozuměla smyslu jeho strohému příkazu, nemusela rozumět italsky, už proto, že po něm následoval prudký, úsečný pohyb rukou. Přikázal jí, aby byla zticha, a Paige ho bez odporu podslechla. Věděla, že jí nic jiného nezbyvá. Připadalo jí, jako by Giancarlo měl každou vteřinou odhalit tesáky a zarýt jí je do hrdla.

Připouštěla, že by si to zasloužila.

Vždy věděla, že tento den jednou nastane. Už od prvních chvil ve Violetině domě si uvědomovala, že poklidný nový život, který se jí povedlo během posledních několika let vybudovat, stojí na velice chatrných základech a že se rozsype jako domek z karet v okamžiku, kdy se znovu setká se synem své zaměstnavatelky.

Giancarlo byl Violetino jediné dítě, plod jejího manželství s italským hrabětem. O jejich sňatku se psalo po celém světě. Dojímal jako pohádka, ve které se nakonec vše obrátí v dobré. Paige se občas přistihla, že i ona doufá, že na cestě životem nalezne opravdové štěstí. I tak si ale od chvíle, kdy přijala místo Violetiny sekretářky, uvědomovala, že žije ve vypůjčeném čase.

Byly doby, kdy si zkoušela namluvit, že možná ani nenastane chvíle, kterou právě prožívala. Giancarlo se mohl docela dobře rozhodnout, že po celý zbytek života zůstane v Itálii, v luxusním toskánském sídle svého otce. Za posledních deset let se ani jednou nevrátil do země, která viděla na prvních stránkách

bulvárních plátků potají pořízené fotografie jeho nejintimnějších partií. Teprve teď zjišťovala, jak křehký byl pocit bezpečí, kterým se ve světlých chvílích opájela.

Teď před ní stál jako anděl pomsty. Jediné, co cítila, byla touha znovu jej poznat, znovu se rozplynout v jeho pažích a naplno si uvědomit, čeho se vzdala a co vlastní vinou ztratila.

V domě měla už od chvíle, kdy do něj poprvé vstoupila, na očích Giancarlovy fotografie. Na všech působil elegantně a důstojně, možná i trochu zachmuřeně. Už na první pohled bylo poznat, že není Američan. Jeho cizokrajné kořeny se daly vycítit i z jeho chování, vždy v něm bylo cosi nepojmenovatelného, co vypovídalo o evropské modré krvi. Vždy se k lidem ve svém okolí choval odtažitě, nikdy se ani nepokoušel předstírat povrchní srdečnost. Chvílemi se zdálo, jako by z něj vyzařovala aura dávných míst a zapomenutých římských bohů.

Nikdy ani na okamžik nezapochybovala, že jestli se s ním ještě někdy setká, ani léta neuberou Giancarlovi na přitažlivosti. Ani v nejdivočejších snech si však nedovedla představit, jak drtivě na ni nové setkání zapůsobí. V uších jí hučelo a ve spáncích tepalo, jako by ji někdo udeřil perlíkem.

Giancarlo očividně dovedl naprosto přesně odhadnout, jak se cítí. Sklonil hlavu a mírně sraštil obočí. Působilo to, jako by ji chtěl vyzvat, aby pokračovala, přestože ji před chvílkou okřikl.

Paige zjistila, že i kdyby chtěla, nedovedla by nahlas zformulovat jedinou smysluplnou myšlenku. Připadalo jí, jako by posledních deset let byla zavřená v temné šedé cele a teprve teď po dlouhém půstu znovu spatřila třpytivé barvy a uslyšela jiskrné zvuky. Upírala na něj dlouhý zkoumavý pohled a snažila si ujasnit, co bude následovat.

Opájela se pohledem na jeho silné tělo, jehož

ladnost podtrhovalo drahé značkové oblečení. Měl na sobě vysoké boty, přiléhavé kalhoty a závodnickou koženou bundu, kterou si odjakživa spojovala s motocykly Ducati a kouzelnými místy pod modravou italskou oblohou, o nichž se jí, dívence ze zapadlé a špinavé osady v Arizoně, mohlo vždy jen zdát.

Připadalo jí, jako by vzduch najednou začal sršet nevybitou smyslností. Vzpomněla si, jak jí Giancarlo kdysi hrozil, že už se jí o vlastní vůli ani jednou nedotkne. Vybavily se jí ale i vzpomínky na dlouhé, smyslné víkendy, při kterých se oddávali nespoutanému, divokému milování. Uvědomila si, že po něm teď v jediném zlomku vteřiny zatoužila stejně silně, jako by od jejich posledního setkání uběhlo deset minut, ne deset let.

Obdiv, který se jí vkradl do očí, zanechal Giancarla chladným. Tvářil se, jako by byl na uznání zvyklý.

Paige mu byla vděčná za to, že si ještě nestačil sundat zrcadlové letecké brýle. Nechtěla odhadovat, jak by na ni zapůsobil pohled jeho očí. Příliš dobře si pamatovala horký hněv a nenávisť, která v nich zaplála onoho osudného rána, kdy před ní Giancarlo rozzuřeně hodil bulvární plátek a ona si poprvé naplno uvědomila, co spáchala. Tvářil se tehdy, jako by poprvé spatřil její pravou tvář a jako by to byla tvář samotného pekla.

Seber se trochu, přikázala si v duchu zuřivě. Co se stalo, nedá se odestát. Do stejné řeky nevstoupíš. Nemůžeš udělat nic, čím bys to všechno napravila.

„Je mi to líto,“ vydechla bezmocně. Věděla, že až bude o samotě, rozpláče se a nechá se pohltit zármutkem, který si dlouhá léta odmítala připouštět a o němž věděla, že tak či onak jednoho dne vyplave na povrch. „Je mi to tak líto, Giancarlo.“

Ztuhl, jako by mu právě uštědřila políček. „Je mi jedno, proč tu jsi,“ pronesl po chvilce chmurného mlčení. Jeho pichlavý hlas se jí zadíral přímo do

rozbolavělého srdce. „Je mi lhostejné, jakou hru tu hraješ. Máš pět minut na to, abys opustila tenhle dům.“

Nevnímalala slova, jen to, co vycítila pod jejich povrchem – hněv a zášť, stejně palčivou a naléhavou, jakou byla láska, která je kdysi oba stravovala. S překvapením si uvědomila, že místo aby ji jeho trpké city vyděsily, vzrušuje ji, že se Giancarlo ani po deseti letech nezměnil, že je i dnes schopen silného duševního pohnutí.

„Jestli to neuděláš o vlastní vůli,“ pokračoval pomalu Giancarlo, „bude mi ohromným potěšením vlastnoručně tě vykopnout až před bránu vily.“

„Giancarlo...“ začala znovu. Snažila se, aby její hlas zněl vyrovnaně, ale prozradily ji prsty, jimiž si nervózně pohrávala s lemem sukně. Znovu byla ráda, že mu oči zakrývají zrcadlové brýle.

Ani teď ji nenechal domluvit. Stroze jí oznámil: „Těch pár minut, které ti ještě zbývají, než tě odsud vyrazím, mě budeš oslovovat *hrabě Alessi*. A jestli víš, co je pro tebe dobré, budeš raději mlčet. Nezáleží mi na tom, jak si právě teď říkáš, a rozhodně nechci mluvit o tom nechutném podfuku, který jsi na mě před lety nastražila.“

„Žádný podvod jsem nenastražila. Nejsem...“ V půli věty se odmlčela. Všechno bylo příliš komplikované, než aby mu mohla bez přípravy vysvětlit, co se tehdy stalo. Napadlo ji, že si asi měla už dávno připravit důstojné a výstižné věty, jimiž by zapůsobila na muže, který jí nehodlá uvěřit ani jediné slovo. „Vím, že nechceš slyšet nic z toho, co bych ti teď chtěla povědět, ale... Nic není tak, jak si asi myslíš. Ani... ani tehdy to nebylo tak, jak to nejspíš vypadalo.“

Jeho tělo se výhružně napjalo. Teprve teď si Giancarlo jediným prudkým pohybem smetl z očí zrcadlové brýle a zlatavé pablesky v jeho očích výmluvně vyjádřily chladný, zlý hněv, který mu bouřil v duši.

Ucítila, jak jí měknou kolena a zatoužila po židli. Bála se, že pokud si ihned nesesedne, co nevidět se bezvládně zřítí k zemi.

„Osvětli mi to,“ vyzval ji rádoby nedbale. V jeho hedvábném hlase dál neklamně zazníval výhružný podtón. „Co přesně nebylo tak, jak se mi zdálo? Žes potají pořídila fotky toho, jak souložíme, i když jsem ti od první chvíle, kdy jsme se seznámili, několikrát opakoval, jak nesnáším pozornost veřejnosti? Jak nesnáším život v Hollywoodu, protože jsem si už od malička musel dávat pozor na každé slovo a gesto jen proto, že moje matka je slavná herečka? Nebo snad to, žes pak ty fotky prodala bulvárním plátkům?“

Vykočil k ní a bezděky při tom sevřel ruce do pěstí. „Nebo jsem snad špatně pochopil to, že zatímco jsem byl doma, v Evropě, vloudila ses do domácnosti mé matky, abys mohla naši rodinu dál vysávat?“ Nedůvěřivě potřásl hlavou. „Co jsi vlastně za člověka, to nemáš v těle ani kouska studu?“

„Giancarlo...,“ hlesla bezmocně.

„Já ti tedy povím, co jsi zač,“ pokračoval s chvějícím se chřípím. „Jsi prodejná běhna. Myslím, že jsem ti to jasně pověděl už před deseti lety. Taky jsem povídal, že už tě nechci do konce života vidět.“

Vzpomínala, jak se před deseti lety chtěla pod tíhou jeho hněvu schoulit do klubíčka a propadnout do země. Tentokrát na ni jeho hněv zapůsobil právě naopak – vzbudil v ní záchvěv zoufalé odvahy. Pokusila se narovnat v ramenou a bojovně vysunout bradu. „Jsem tu proto, že mám tvoji matku ráda.“

„Cos to povíдалa?“ optal se hlasem, který byl až příliš tichý. „Co se mi to tu odvažuješ namlouvat?“

Ucítila, jak se hluboko uvnitř znovu začíná chvět strachem. „S tebou to nijak nesouvisí.“ Přestože si o ní myslel opak, nebyla bláhová. Rozuměla, že jej ztratila a že nemůže udělat nic, čím by napravila vše, co se stalo před deseti lety. Službu u Violet vnímala

jako jediný způsob, jímž mu mohla splatit starý dluh. „Nikdy to s tebou nijak nesouviselo,“ pokračovala a doufala, že její hlas neprozradí nic o pocitech, které jí právě svíraly duši. „Aspoň ne tak, jak si myslíš.“

Sotva znatelně potřásl hlavou a tiše pronesl cosi měkkou italštinou. Jeho slova ji ale neměla pohladit, právě naopak.

„To se mi snad jen zdá,“ vyhrkl a probodl ji zlostným pohledem. „I zlé sny někdy končí, ovšem ty jsi nezníčitelná. Trvalo to tehdy sotva dva měsíce... a výsledkem bylo pár sprostých obrázků, které mi nadobro zničily život v Americe. Už tehdy jsem věděl, že nemám věřit ženě, jako jsi ty.“ Jeho rty se zuřivě sevřely. „Proč se prostě nesebereš a jednou provždy nezmizíš z mého života, Nicolo?“

„Paige,“ ohradila se. Svoje druhé jméno nechtěla tolerovat, už jej nikdy nechtěla slyšet. Připomínalo jí vše, co ztratila, všechny nesprávné volby a rozhodnutí, která kdy učinila, všechny oběti, které přinesla kvůli někomu, kdo za to nestál a díky nimž teď na jazyku cítila vyprahlou chuť celoživotního zklamání. „Neříkej mi *Nicolo*, prosím. Bude mi příjemnější, když pro tebe budu jen *ta běhna*.“

„Je mi úplně jedno, jak si zrovna teď říkáš!“ ohradil se. Nekřičel, i tak se ale jeho hlas po domě rozléhal jako dunění hromu. „Chci, abys ihned odešla. Chci, aby z mého života nadobro zmizel jed, který jsi do něj vnesla. Chci, abys odešla od mé matky. Dělá se mi zle z představy, žeš tu byla tak dlouho a já o tom nevěděl. Jsi jako zhoubný nádor, který na chvílku zmizí, jen aby se jinde znovu rozbujel.“

Uvědomovala si, že by měla odejít. Vše, co prožívala, bylo pomníkem nejlepších úmyslů, které nikdy nepřinesly ovoce. Rozuměla, že Giancarlovi znovu ubližuje, že jeho přirovnání k zhoubné nemoci přesně odpovídá tomu, co jí už od malička tvrdila vlastní matka.

„Je mi to líto,“ vydechla znovu. Cítila na sobě pohled jeho temných rozzuřených očí a teprve teď plně porozuměla, že ani dlouhá léta nedovedla zhojit bolest, kterou mu kdysi způsobila. „Mrzí mě to víc, než si dovedeš představit, víc, než bys kdy dovedl uvěřit. Nemůžu ale opustit Violet. Slíbila jsem jí to.“

Giancarlovi v očích zaplálo dalším návalem hněvu. Když k ní vykročil, musela Paige sebrat všechnu odvahu, aby před ním neucouvla nebo rovnou neprchla, jak chtěla udělat už když před chvilkou poprvé uslyšela jeho hlas. „Zdá se, že máš dojem, že si tu s tebou chci hrát,“ prohlásil tiše. Jeho hlas jako by ji vzal za hrdlo a začal pomalu rdousit. „Mýlíš se.“

„Rozumím, že to je pro tebe těžké a že nechceš věřit, že mi nešlo o nic zákeřného,“ pokusila se o smířlivý tón. Chtěla tak zamaskovat paniku, která byla stejně zbytečná jako její lítost. Uvědomovala si, že právě sklízí, co zasela. „Musím ale dodržet slib, který jsem dala tvé matce, ne tobě.“

„Omlouvám se,“ vyhrkl ironicky. „Asi jsem se přeslechl. Skutečně jsi právě pronesla nahlas slova *dodržet slib*?“

Sevřela zuby a krátce přikývla. „Ty sis mě nenajal. Ona ano.“

„Pokud tě teď holýma rukama zaškrťm, nebude na tom už ani trochu záležet,“ zavrčel.

Tušila, že by se ho měla začít bát, ale hluboko uvnitř věřila, že by jí Giancarlo nikdy neublížil. Mohl ji vyhnat z domu, ale přece jen ho znala natolik, aby věděla, že by na ni nikdy nevztáhl ruku.

Znepokojeně si pomyslela, že z ní možná mluví jen poslední zbytky hloupé a beznadějně naivní dívky, jíž kdysi byla – dívky, která věřila, že oslnivá a stravující láska dovede napravit každou chybu a křivdu. Pořád věřila, že je Giancarlo v jádru dobrý člověk a že na tom nic nezměnilo ani to, jak krutě mu kdysi ublížila.